„Sellega olen rahul," ütles kuu, tema pea walutas ja tema oli muidugi ettewõtnud, edaspidi mitte enam ilmalikku jooki suhu wõtta.

„Tänan ka kauni kingituse eest," ütles nüüd ka Saatan sekka, kes tasakesti järele tikkund oli. „Tänan wäga pimetate ööde eest.' Siis õerus Saatan käsi ja hirwitas.

„Lollike," ütles Gabriel iseeneses, „ootame." Siis sõitis koju, ilma et Saatana peale waatanud oleks.

Kuu aga heitis kurwal meelel magama: tema mõtles selle kurja peale mida pimedatel öödel teha wõib.

Inimeste kestis oli esiotsa palju hirmu; mõningad lälsiwad kiriku, mida nemad enne mitu aastad üksi wäljaspoolt näinud olnud. Aga et nemad Saatana tööst ka nüüd aru ei saanud ja teised asjad endist wiisi jäiwad, siis leppisiwad nemad aega-mööda kuu uue käigu-kombega. Nemad ei pärind ka miks ja kuida se tulnud oleks, ja se ainus mees, kes seda teadis, se pidas suu kinni. Se oli muidugi Juurish, kelle palmad pea peetud saiwad. Tema weike kaasake päris küll wäsimata järel. kuida tema kuud teisele teele wedada suutnud, aga Juurish pidas sund, kuni tema ühel kenal kuuwalgel õhtul Mareilis'i kõrwas puu all istus ja se temale midagi punastes

kõrwa siisse sosistas. Siis tunnistas Juurish südame rõõmus oma saladust, palus aga seda kui saladust hoida, sest tema oli tänulik kuu wasta ja ega se kena ole, kui rahwa ette tuleb, et üks mees, pealegi weel wana mees kord rohkem joonud on, kui pea kanda suudab. — Saaduse hoidmine ei olla, küll mitte just naesterahwa asi, aga Mareilis pidas ennast wahwaste. Siis tuliwad aga warnu, töik wõerad oliwad rõõmsad, üksi noore ema wend liikus kurwa näuga ühest paigast teise, et hale oli pealt waadata. „Jumal hoidku, mis Sinul wiga on?" küsis Mareilis. Siis laulis wend tuttawad laulu oma enese kuumawast ja oma neiu kargest südamest. Mareilis tuletas meele, kuida kuu omal aeal tema südant pehmeks teinud ja ütles wennale: „Karga hobuse selga ja tule ulse ette, mina toon neiu wälja. Pane sina teda oma ette ratsule ja sõida Karalaane metsa, ristteest saadik. Küll näed se aitab. Aga ära jäe warju, weid wahi kuu peale." Noormees tegi seda, neiuke punus omad käed ümber tema kaela; tema ei tahtnud mitte hobuse seljast maha kukkuda, mis Littawi maal ka neidudele häbiks on. Nenda ringus nüüd neiuke nooremehe kaela ümber, kui tapuwarred kõrenda ümber, ehk rippus kui takjas kasuka külges ja torkis kui se, terawa sõnadega. Aega-mööda jäi tema aga waiksemaks ja kui ne-

Eesti-maa-rahwa Kalender 1881, lk. 30